

Den 31 augusti 1939

”Sandöbron var sensationen alla talade och tidningarna ständigt skrev om. Den skulle bli världens längsta bro i en enda betongbåge. Redan tanken imponerade, att vi skulle få något som var störst i världen så nära. En gång under sommarlovet hade jag åkt förbi med gumman Mias färjbåt över älven. Där stod den väldiga träbågen man hade spikat ihop för att gjuta bron på. Betongpelare sköt upp ur skogen på älvstränderna. Nerifrån vår kaj vid fjärden kunde man skymta brobygget på avstånd.

Då hände det. Det hördes ett muller över älven. Det var på torsdagseftermiddan veckan efter att vi börjat skolan. Sandöbron hade rasat. Träbågen hade gett efter för tyngden från betongen vid gjutningen. Den väldiga byggnadsställningen hade brutits sönder och störtat i älven som om den varit ett tändsticksbygge. Arbetarna på bron hade dragits ner. Arton av dem hade dödats under byggnadsbråten och betongen på den djupa älvbotten. Det kom man fram till efter några dagar.

Katastrofen skakade oss och Sandöbron blev ännu mer vårt samtalsämne. De äldre påminde sig att alla olyckor vid Sandö hade inträffat på torsdagar. Det var Sandöupploppet, Lundekravallerna, ångbåtar som gått under och drunkningsolyckor som hade hänt. Det låg magi och gammal vidskepelse i talet, som om bron varit förutbestämd att rasa en torsdag. Berättelserna om de krossade och sönderslitna olycksoffren upprepades och broderades ut.

Olyckan hade drabbat även oss som bara hörde talas om den och bevittnade den på håll. Vi cyklade dit och såg brädspillrorna vid stränderna efteråt. Vi hade varit stolta över Sandöbron på förhand. Stoltheten hade förvandlats till det stora nederlaget.”

Ur Edström, Mauritz: *I min faders hus* (1984), s 142-143